

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาความสามารถในการตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านระบบเสียง คำ และด้านโครงสร้างประโยคและความหมาย รวมถึงวิธีการแก้ไขหรืออธิบายข้อผิดพลาดทางภาษาของเด็กไทยในช่วงอายุ 5-6 และ 8-9 ปี ที่ศึกษาในหลักสูตรปกติเปรียบเทียบกับหลักสูตรนานาชาติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กไทยที่ศึกษาในหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติในช่วงอายุ 5-6 และ 8-9 ปี กลุ่มละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน โดยมีการใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถเชิงอภิภาษาในด้านต่างๆ จำนวน 10 แบบทดสอบ

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรและทุกช่วงอายุมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านโครงสร้างประโยคและความหมายดีที่สุด และด้านคำน้อยที่สุด ในช่วงอายุ 5-6 ปี กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติมีคะแนนดีกว่ากลุ่มหลักสูตรนานาชาติในด้านระบบเสียง และ ด้านคำ ส่วนช่วงอายุ 8-9 ปี กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มหลักสูตรนานาชาติในด้านระบบเสียง และ ด้านโครงสร้างประโยคและความหมาย อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างกันเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

โดยรวม กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีทั้งสองหลักสูตรมีผลการทดสอบดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในแบบทดสอบการระบุหน่วยเสียงต้นพยางค์และท้ายพยางค์ แบบทดสอบความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง Lelu-Bobe และ Dog-Cat

ด้านการแก้ไข ในด้านคำพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แก้ไขข้อผิดพลาดได้และมีเพียงส่วนน้อยที่ไม่สามารถแก้ไขคำลักษณะนามที่มีการใช้น้อยได้ ในด้านประโยค กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แก้ไขข้อผิดพลาดที่พบได้ถูกต้องโดยจะแก้ไขคำหรือโครงสร้างประโยคที่ผิดอย่างชัดเจนได้มากที่สุด มีเพียงส่วนน้อยที่มีปัญหาในการแก้ไขประโยคที่มีความซับซ้อน นอกจากนี้ยังพบการแก้ไขที่ต่างไปจากคำตอบที่กำหนดไว้ แต่มีการนำคำหรือโครงสร้างประโยคที่มีความเป็นไปได้ คู่กันเคย หรือใกล้เคียงตัวกลุ่มตัวอย่างมาใช้

การวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าเด็กที่มีภาวะสองภาษาโดยเฉพาะภาวะสองภาษาที่ได้มาในภายหลัง (sequential bilingualism) มีการพัฒนาทางภาษาในด้านความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในภาษาแม่ในลักษณะเดียวกับเด็กที่มีภาวะภาษาเดียว และภาวะสองภาษาของเด็กมิได้เป็นตัวบ่งชี้พัฒนาการทางภาษาในภาษาแม่ของเด็กแต่อย่างใด